

- 2) Toinen kanneperuste, jonka mukaan seuraamuksen perusmäärän vahvistamisessa on loukattu suhteellisuusperiaatetta ja asianmukaisuutta koskevaa periaatetta.
- Tässä yhteydessä väitetään, että riidanalaisessa päätöksessä on otettu sakon perusmäärän laskemiseksi huomioon sen myynnin arvo, joka toteutui rikkomiseen osallistumisen viimeisenä vuotena, vaikkei tällainen arvo olisi ollenkaan ilmentänyt kantajien ja muiden menettelyn osapuolten todellista markkina-asemaa.
- 3) Kolmas kanneperuste, joka perustuu asetuksen (EY) N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan rikkomiseen.
- Tässä yhteydessä väitetään, että arvo, jonka komissio on ottanut huomioon asetuksen (EY) N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdassa säädetyn 10 prosentin rajan laskemiseksi, on ilmeisen virheellinen siltä osin kuin
 - se sisältää CCPL-konsernin koko liikevaihdon, vaikkei komissio ole ollenkaan osoittanut konsernin emoyhtiön vastuuta (ns. *parental liability*)
 - se sisältää sellaisten yksiköiden liikevaihdon, jotka eivät enää kuuluneet CCPL-konserniin päätöksen tekemisen ajankohtana
 - siinä ei oteta mitenkään huomioon mitään liikevaihdon, joka CCPL-konsernilla katsottiin olevan, koostumukseen liittyviä erityisiä olosuhteita
- 4) Neljäs kanneperuste, jonka mukaan seuraamuksen laajuuden vahvistamisessa on loukattu suhteellisuusperiaatetta ja yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.
- Tässä yhteydessä väitetään, ettei riidanalaisessa päätöksessä ole otettu mitenkään huomioon sitä vakavan kriisin tilannetta, jossa pakkausala on, ja että kantajille määrätty sakko on ilmeisesti ja perusteettomasti kohtuuton verrattuna muille osapuolille määrättyyn sakkoon.
- 5) Viides kanneperuste, jonka mukaan Euroopan komissio on jättänyt noudattamatta SEUT 296 artiklan mukaista perusteluvollisuutta, koska se on ottanut vain osittain huomioon seikkoja, jotka CCPL-konserni on esittänyt maksukyvyn puutteesta.
- Vaikka riidanalaisessa päätöksessä myönnetään erittäin vakavan kriisin tilanne, jossa kantajat ovat, sitä ei ole otettu siinä riittävästi huomioon seuraamuksen porrastamiseksi.

Kanne 10.9.2015 – Italmobiliare ym. v. komissio

(Asia T-523/15)

(2015/C 354/64)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Kantajat: Italmobiliare SpA (Milano, Italia), Sirap-Gema SpA (Verolanuova, Italia), Sirap France SAS (Noves, Ranska), Petruzalek GmbH (Tattendorf, Itävalta), Petruzalek kft (Budapest, Unkari), Petruzalek s.r.o. (Bratislava, Slovakia), Petruzalek s.r.o. (Břeclav, Tšekin tasavalta) (edustajat: asianajajat M. Siragusa, F. Moretti ja A. Bardanzellu)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

Kantajat vaativat unionin yleistä tuomioistuinta

— aluksi määräämään asiantuntijatutkimuksen toteuttamisesta asian taloudellista tarkastelua varten

- kumoamaan riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin siinä on katsottu, että Linpac on vapautettava seuraamuksista sen mukaisesti kuin esitetään *komission tiedonannossa sakoista vapauttamisesta ja sakkojen lieventämisestä kartelleja koskeissa asioissa* (jäljempänä tiedonanto)
- kumoamaan päätöksen siltä osin kuin siinä on katsottu myös Italmobiliaren syyllistyneen menettelytapoihin, joista on määrätty seuraamus, ja veloitetaan se yhteisvastuullisesti sakkojen maksamiseen
- vähentämään määrättyjen seuraamusten määriä
- velvoittamaan komission korvaamaan oikeudenkäynti- ja asianajokulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Nyt kyseessä oleva kanne kohdistuu samaan päätökseen kuin se, joka on riitautettu asiassa T-522/15, CCPL ym. v. komissio. Kanteensa tueksi kantajat vetoavat neljään kanneperusteeseen.

- 1) Ensimmäinen kanneperuste: tiedonannon rikkominen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaaminen, koska komissio on myöntänyt Linpacille vapautuksen sakoista, vaikeivät vapautukselle tiedonannossa asetetut tarpeelliset edellytykset täytyneet.
- 2) Toinen kanneperuste: on rikottu SEUT 101 artiklaa, loukattu Euroopan ihmisoikeussopimuksen (jäljempänä ihmisoikeussopimus) 6 artiklan 2 kappaleessa ja 7 artiklassa ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 48 ja 49 artiklassa vahvistettuja oikeusvarmuuden, rangaistuksen yksilöllistämisen ja syyttömyysolettaman periaatteita, loukattu ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklassa vahvistettua omaisuudensuojaa koskevaa perustavanlaatuaista oikeutta, rikottu ihmisoikeussopimuksen 14 artiklaa sekä perusoikeuskirjan 17 ja 21 artiklaa sekä loukattu syrjäntäkiellon ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteita, koska komissio on virheellisesti katsonut Italmobiliaren olevan emoyhtiönä yhteisesti vastuussa sen määräysvallassa olevien yhtiöiden teoista.
- 3) Kolmas kanneperuste: on rikottu SEUT 101 artiklaa, perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EYVL L 1, s. 1) 23 artiklaa, asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti määrättävien sakkojen laskennasta annettuja suuntaviivoja (jäljempänä suuntaviivat) sekä loukattu suhteellisuusperiaatetta ja yhdenvertaisen kohtelun periaatetta siltä osin kuin kyse on seuraavien seuraamusten laskemista koskevien seikkojen/parametrien määrittämisestä: (i) myynnin arvo; (ii) rikkomisen vakavuuteen perustuva määrä; (iii) lisämaksu; (iv) perusmäärään tehtävät mukautukset (erityisesti on jätetty huomiotta alan kriisitilanne); (v) asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohtaan perustuva sakon enimmäismäärä ja (vi) riittämätön seuraamusten määrän alentaminen menettelyn pitkän keston perusteella; lopuksi on rikottu SEUT 101 artiklaa ja suuntaviivoja sekä jätetty noudattamatta perusteluvollisuutta siltä osin kuin kyse on päätöksestä olla hyväksymättä pyyntöä suuntaviivojen 35 kohdan soveltamisesta.
- 4) Neljäs kanneperuste: kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin käyttää asetuksen N:o 1/2003 31 artiklaan perustuvaa täyttä harkintavaltansa ja – myös siinä tapauksessa, että edelliset kanneperusteet hylätään – korvaa komission tekemän arvioinnin omalla arvioinnillaan ja joka tapauksessa vähentää päätöksessä määrättyjen sakkojen kokonaismäärää.